

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **PRONTO autosalón, spol. s r. o.**, se sídlem Frýdek – Místek, Frýdlantská 2150, zast. Ing. Petrem Páclem, CSc., obecným zmocněncem, bytem Frýdek – Místek, Emy Destinové 97, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. Října 117, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 174/2011 - 36,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 174/2011 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 23. 5. 2011, č. j. MSK 51566/2011 (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“), bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku – Místku, odboru územního rozvoje a stavebního řádu (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 24. 2. 2011, č. j. MMFM 24437/2011, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím stavebního úřadu byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. m) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) tím, že od října roku 2010 ke dni projednání správního deliktu užíval stavební objekt *SO 01 Autosalón* na pozemcích parc. č. 3341/9 a 3341/10 v k. ú. Místek, jenž je jedním ze stavebních objektů nepovolené stavby, nazvané „*Novostavba autosalónu Pronto Camper*“ na pozemcích parc. č. 3341/9, 3341/10, 3341/13 a 3341/15 v k. ú. Místek, bez kolaudačního souhlasu, a to ke garážování šesti obytných vozidel v prostoru budoucí předváděcí místnosti a devíti obytných vozů a

přívěsu v prostoru budoucí servisní dílny uvedeného stavebního objektu SO 01. Za spáchání tohoto správního deliktu uložil stavební úřad žalobci podle § 181 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 10 000 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady řízení. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 174/2011 - 36 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Jak vyplynulo z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud vycházel z toho, že žalovaný své rozhodnutí založil na zjištění, že spis stavebního úřadu neobsahoval žádný důkaz nebo písemný záznam o tom, že by žalobce informoval stavební úřad o záměru uskladnit vozy v nepovolené stavbě autosalónu a že by stavební úřad tento záměr schválil; z výše uvedeného důvodu se žalovaný podle svých slov nemohl k tomuto tvrzení vyjádřit a nemohl je ani posoudit a vyvodit z něj patřičný závěr. Krajský soud nicméně naznal, že žalovaný odpovídající závěr vyvodit mohl. S odkazem na § 50 odst. 3 správního řádu zdůraznil, že správní řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou materiální pravdy. Žalovaný proto byl povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti, a to i bez návrhu účastníka řízení. V daném konkrétním případě žalovaný rezignoval na přezkoumání skutečností, na jejichž základě dovozoval žalobce své vyvinění (§ 182 odst. 1 stavebního zákona), a pouze formalisticky odkázal na absenci písemného záznamu o souhlasu stavebního úřadu ve spisu. Tím se dopustil závažné procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Krajský soud v něm uvedl, že je, na rozdíl od stěžovatele, schopen vyvodit závěr, „že v daném případě se jedná o řízení o správním deliktu“; stěžovateli však není srozumitelné, jakým způsobem má být tento závěr aplikován na danou situaci, což je mj. i důsledkem jeho celkové stručnosti. Krajský soud dále neuvádí v konkrétní rovině, v čem spatřuje rozpor postupu stěžovatele s procesními předpisy, a už vůbec není patrné, jakým způsobem mohla vytýkaná procesní vada vyústit v nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se přitom o základní předpoklad pro zrušení rozhodnutí bez nařízení jednání i přes nesouhlas účastníka řízení (§ 76 odst. 1 s. ř. s.); mimořádnou povahu tohoto procesního kroku dovozuje stěžovatel mj. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 7 Azs 79/2009, či ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. 9 As 6/2007 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatel poukazuje na to, že stavební úřad přihlédl k tvrzení žalobce o ústním souhlasu stavebního úřadu s uskladněním vozidel jako k polehčující okolnosti i přesto, že udělení takového souhlasu nebylo spolehlivě prokázáno (tedy v duchu zásady *in dubio pro reo*). S tímto přístupem se stěžovatel ve svém rozhodnutí ztotožnil, nicméně s připomenutím, že i za předpokladu, že by bylo tvrzení žalobce pravdivé, nemohlo by mít za následek zánik odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Stěžovatel se dále domnívá, že nelze ztotožňovat písemný záznam o určitém úkonu s dodatečným potvrzením o určitém tvrzení, vystaveným několik měsíců zpětně, jak to ve svém odůvodnění činí krajský soud; k takovému postupu nesvědčuje stavební zákon stěžovateli žádnou pravomoc. Závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel

pokračování

postupoval v rozporu s ustanoveními o řízení je proto nedůvodný a zakládá nezákonnost rozsudku a zmatečnost řízení. Stěžovatel sice nezpochybňuje, že krajský soud mohl nezávisle vyhodnotit, zda lze žalobcovo tvrzení o uděleném souhlasu považovat za polehčující okolnost, nebo za okolnost způsobující zánik odpovědnosti za správní delikt, provedením této úvahy však již nebylo možné přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí postupem dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Závěrem k námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku stěžovatel odkazuje na přílohu žaloby (sdělení vedoucího oddělení stavebního řádu Magistrátu města Frýdku – Místku, J. M., ze dne 2. 6. 2011, vyhotovené na žádost žalobce), která se týká ústního sdělení (souhlasu) žalobci, a podotýká, že s ohledem na to, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, není patrné, zda touto listinou provedl důkaz, či nikoli. Odpověď na tuto otázku má na zákonnost soudního řízení zásadní vliv a nedostatky odůvodnění rozsudku i v této části zakládají vadu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pro případ, že by Nejvyšší správní soud neuznal námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu za důvodnou, uplatňuje stěžovatel kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a konstatuje, že odpovědnost právnické osoby za jiný správní delikt ve smyslu § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona je z povahy věci objektivní, tj. nepředpokládá zavinění. Právnická osoba může pouze prokázat, že nastaly zákonem stanovené liberační důvody (§ 182 odst. 1 stavebního zákona). Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že důkazní břemeno leží na obviněném, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 7 As 111/2011. Konstatování krajského soudu, že důkazní břemeno stíhá stěžovatele, je proto nesprávné a nemá ve stavebním zákoně oporu. K samotnému dodatečnému potvrzení o obsahu sdělení úřední osoby se stěžovatel nechce vyjadřovat, neboť tento důkaz nebyl proveden a nestal se podkladem správního rozhodnutí; odkazuje v této souvislosti alespoň na právní závěry rozsudku tohoto soudu ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. 6 Ads 129/2011. Připouští, že uvedené sdělení mohlo vést ke konání žalobce „v dobré víře“, ta však liberačním důvodem není. Žalobce žádné „veškeré úsilí k zabránění porušení právní povinnosti“ nevynaložil a dokonce sám konal jen na základě neformálního stanoviska, ačkoli ze stavebního zákona jednoznačně vyplývá, že užívání stavby je možné pouze na základě písemného kolaudačního souhlasu (§ 122 stavebního zákona). Závěrem stěžovatel dodává, že žalobce v nezákonném jednání stále pokračuje a závadný stav dosud neodstranil. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých předchozích vyjádřeních. Nad jejich rámec zrekapituloval, že mu stavební úřad povolil umístění obytných vozů v nedokončené budově, přičemž toto umístění nepovažoval za užívání stavby. Stavební úřad nicméně pod vlivem stěžovatele svůj prvotní souhlasný postoj přehodnotil a uskladnění vozů překvalifikoval na neoprávněné užívání stavby. Jádrem sporu je tedy výklad pojmu „užívání stavby“. Z dikce § 119 stavebního zákona žalobce dovozuje, že dokončenou stavbou se rozumí stavba dokončená podle dokumentace pro stavební povolení, která podrobně specifikuje budoucí způsob užívání, a tedy užívání stavby je stavebním povolením předurčeno. Předmětná stavba měla být po dokončení užívána jako prodejna a servis obytných automobilů, nikoli jako dočasný sklad materiálu a předmětů. Žalobce v této souvislosti navozuje otázku, zda je nějakým způsobem relevantní, kdo je vlastníkem uskladněných věcí, a následně dospívá k závěru, že skutková

podstata správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona vůbec naplněna nebyla. Žalobce opětovně připomíná, že na dotaz, zda ke spáchání správního deliktu dojde, pokud svá obytná vozidla uskladní v nedokončené stavbě, se mu ze strany stavebního úřadu dostalo záporné odpovědi, a proto je přesvědčen, že nemohl porušení právní povinnosti zabránit, protože o žádném porušení především vůbec nevěděl a ani vědět nemohl. Tvrzení, že nedošlo k provedení žalobcem navrženého důkazu, shledává jako nesrozumitelné; není jasné, co mělo být dokazováno, když navržený důkaz je sám o sobě písemným důkazem toho, že stavební úřad zprvu (po cca 2 měsíce) nenahlížel na uskladnění vozidel jako na užívání stavby. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalobce „*potvrzení*“ rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Zásadní stížnostní námitkou je námitka procesních vad v řízení před krajským soudem, zejména pak nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Stěžovatel předně neporozuměl, jakým způsobem byl na souzenou věc aplikován závěr krajského soudu, že se jedná o řízení o správním deliktu. Dále má nepřezkoumatelnost spočívat v tom, že krajský soud bez jednání zrušil rozhodnutí stěžovatele podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (tj. *pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), aniž však rozvedl, jaké procesní předpisy či postupy byly ze strany stěžovatele porušeny, a zejména, jak mohla případná procesní vada vyústit v nezákonnost meritorního rozhodnutí. Konečně stěžovatel (byť spíše *implicite*) poukazuje na fakt, že ve věci nebylo nařízeno jednání a není tak zřejmé, zda soud při svém rozhodování přihlížel k obsahu žalobcem předloženého potvrzení stavebního úřadu.

Při posouzení důvodnosti této námitky vycházel zdejší soud ze své ustálené judikatury k problematice nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). V intencích této judikatury dospěl k závěru, že část odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud konstatoval, že se jedná o řízení o správním deliktu, nepřezkoumatelná není. Nejde o bezobsažné konstatování, které by nemělo z hlediska hodnocení skutkového stavu věci žádný vliv; krajský soud naopak vycházel z premisy, dle které je povinnost zjišťovat skutečný stav věci nastavena v řízení o uložení sankce pro správní orgány rigorózněji, než je tomu v řízeních, kde nejde o ukládání povinností z moci úřední. Nesrozumitelnost či nedostatek důvodů nelze rozsudku vytknout ani v tom směru, že by snad krajský soud neuvedl, jaké procesní předpisy měly být ze strany stěžovatele porušeny. Krajský soud, s výslovným odkazem na § 50 odst. 3 správního řádu, nejen konstatoval, že stěžovatel postupoval v rozporu s tímto ustanovením, ale i konkretizoval, v čem tento rozpor spočívá. V kontextu odůvodnění

pokračování

rozsudku jako celku je plně srozumitelné, že v průběhu soudního přezkumu vyšlo najevo, že se stěžovatel s důkazní nouzí ohledně existence ústního souhlasu stavebního úřadu se záměrem žalobce umístit v nezkolaudované stavbě svůj majetek vypořádal pouhým konstatováním, že tvrzení žalobce nelze z obsahu správního spisu potvrdit, ani vyvrátit.

Pokud jde o otázku, zda krajský soud při svém rozhodování vycházel z listiny předložené žalobcem v průběhu soudního řízení, je třeba uvést, že pokud chce soud z obsahu takové listiny vycházet, musí jí provést jako důkaz, a to výlučně v rámci nařízeného ústního jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož ústní jednání v dané věci neproběhlo, bylo by vážným procesním pochybením, pokud by soud obsah zmiňované listiny při svém rozhodování zohlednil. Z odůvodnění napadeného rozsudku však takovému závěru nic nenasvědčuje; i tato dílčí kasační námitka je tak lichá.

Nejvyšší správní soud však naproti tomu dal za pravdu té části argumentace stěžovatele, která poukazuje na to, že v napadeném rozsudku absentuje závěr, jak se mohla výše vytýkaná procesní vada odrazit na zákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Jak vyplývá z výše citovaného ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu je zjištění, že v řízení před správním orgánem nastalo *podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé*. Aby tedy bylo možno aplikovat citované ustanovení, musí být splněny kumulativně obě předpokládané podmínky: existence podstatného porušení procesního předpisu (podmínka první) a nezákonnost následně vydaného meritorního rozhodnutí, coby důsledek tohoto procesního deficitu (podmínka druhá). Krajský soud nicméně zkoumal splnění pouze první podmínky; poté, co konstatoval, že je splněna, se již konsekventně nezabýval tím, zda tato skutečnost mohla mít reálně vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, ve smyslu následné řádné aplikace hmotného práva. Jinými slovy, krajský soud dovodil, že neochota stěžovatele učinit kroky k tomu, aby bylo postaveno najisto, zda vůbec nějaké stanovisko k záměru uskladnění vozidel bylo žalobci ze strany stavebního úřadu podáno (a pokud ano, co bylo jeho obsahem), mohla vést k odlišnému právnímu hodnocení posuzovaného jednání, neboť za daného skutkového stavu není možné posoudit existenci liberačního důvodu vyplývajícího z ustanovení 182 odst. 1 stavebního zákona.

Právě ústně udělené souhlasné stanovisko stavebního úřadu k záměru žalobce umístit v nezkolaudované stavbě obytná vozidla má představovat okolnost, která má za následek zánik odpovědnosti za spáchání správního deliktu, tedy liberační důvod předpokládaný ustanovením § 182 odst. 1 stavebního zákona. Průběh správního řízení přitom naznačuje, že mezi žalobcem a stěžovatelem (respektive stavebním úřadem) nepanovala shoda v odpovědi na otázku, zda se z povahy věci skutečně o liberační důvod může jednat. Žalobce ve správním řízení opakovaně prezentoval své přesvědčení, že (z důvodu existence souhlasného stanoviska) za správní delikt, jenž je mu přičítán, vůbec neodpovídá, a na tomto postoji setrval i v řízení před soudem.

Za situace, kdy krajský soud vytýkal správním orgánům nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci ve vztahu k okolnosti, která mohla mít vliv na výsledné rozhodnutí, měl se primárně zabývat tím, zda tato (dle jeho názoru nedostatečně) zjišťovaná okolnost skutečně mohla přivodit jiné rozhodnutí, než ke kterému tyto orgány dospěly. Pokud by

tomu tak nebylo, vytýkaná indolence správního orgánu při zjišťování skutkového stavu věci by logicky vůbec nemusela být porušením požadavků zákona na standard prováděného dokazování. V dané věci by potenciálně příznivější výsledek správního řízení pro žalobce závisel primárně na posouzení, zda sporný souhlas pracovníka stavebního úřadu vůbec mohl z povahy věci představovat okolnost vylučující deliktní odpovědnost žalobce; teprve poté, co by na tuto otázku bylo odpovězeno kladně, bylo na místě zabývat se tím, zda takový souhlas skutečně byl žalobci dán. Krajský soud tedy pochybil, pokud si nepoložil již v pořadí první a pro souzenou věc klíčovou otázku, tedy zda neformální ústní souhlas stavebního úřadu se záměrem žalobce uskladnit v nepovolené a nezkolaudované stavbě obytná vozidla může představovat liberační důvod podle § 182 odst. 1 stavebního zákona. Jelikož krajský soud tímto způsobem nepostupoval, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K otázce druhé pak Nejvyšší správní soud již jen na okraj upozorňuje, že tvrzení žalobce mělo být v řízení před krajským soudem prokázáno přílohou k žalobě – sdělením Ing. J. M. ze dne 2. 6. 2011, nicméně uvedená listina ve spise krajského soudu z neznámého důvodu absentuje.

Jakkoli shora konstatované pochybení krajského soudu postačuje k závěru o nutnosti zrušení jím vydaného rozsudku, Nejvyšší správní soud má za to, že je vhodné vyjádřit se alespoň k výkladu ustanovení § 182 odst. 1 stavebního zákona, neboť jde o klíčovou otázku, která je z pohledu deliktní odpovědnosti žalobce mezi účastníky sporná a krajský soud se k ní bude muset v průběhu dalšího řízení věcně vyjádřit.

Podle § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona se správního deliktu dopustí právnická osoba, která *užívá stavbu bez oznámení stavebníka podle § 120 odst. 1 stavebního zákona nebo přes zákaz stavebního úřadu podle § 120 odst. 2 téhož zákona anebo bez kolaudačního souhlasu vydaného podle § 122 téhož zákona nebo takové užívání stavby umožní jiné osobě*. Úprava tzv. liberačních důvodů je obsažena v § 182 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého právnická osoba neodpovídá za správní delikt, pokud *prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*. Mezi účastníky není sporné, že žalobce užíval stavbu označenou jako SO 01 bez kolaudačního souhlasu stavebního úřadu, tedy že znaky skutkové podstaty správního deliktu dle ustanovení § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona byly naplněny. Přestože kolaudační souhlas, vydaný dle ustanovení § 122 stavebního zákona, není správním rozhodnutím (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, publikované pod č. 2725/2013 Sb. NSS), pouhé neformální, ústní vyjádření pracovníka stavebního úřadu jím být nepochybně nemůže. Zbývá tedy posoudit, zda toto vyjádření mohlo být alespoň důvodem pro liberaci žalobce z porušení jeho zákonné povinnosti; žalobce v této souvislosti výslovně namítal, že v důsledku tohoto sdělení vycházel z toho, že jedná v *dobré víře*.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu dikce ustanovení § 182 odst. 1 stavebního zákona takový výklad neumožňuje. Toto ustanovení nesměřuje na případy, kdy si stavebník nesprávně vyloží právní úpravu či nesprávně identifikuje jednání stavebního úřadu. Jeho smyslem je nepostihovat taková protiprávní jednání, která mají svůj původ ve vnějších okolnostech, které stavebník nemohl ovlivnit, byť vynaložil veškeré úsilí k odvrácení jejich negativních následků (porušení kogentních ustanovení zákona). Může jít

pokračování

tedy i o případ, kdy stavebník poruší zákaz vyplývající ze stavebního zákona v situaci, kdy čelí například účinkům přírodních sil, či jiných faktorů, které nemůže reálně eliminovat, a které současně bezprostředně ohrožují jeho majetek. O typově obdobnou situaci by se mohlo jednat i v případě žalobce, který doložil, že jeho vozidla byla na volném prostranství opakovaně vážně poškozena cizími osobami, přičemž tvrdil, že do této situace se nedostal vlastním zaviněním (zrušené stavební povolení) a nebyl schopen vzniku dalších škod zabránit jinak, než umístěním těchto vozidel do dosud nezkolaudované budovy. Pokud by existenci těchto skutečností skutečně prokázal (důkazní břemeno leželo na jeho straně), nelze vyloučit, že by takový postup mohl být akceptován jako liberační důvod ve smyslu citovaného ustanovení stavebního zákona. Podstatné ovšem je, že pro takový postup by jakékoli stanovisko stavebního úřadu nebylo ani nutné. Je třeba též dodat, že v okamžiku odpadnutí takové překážky by odpadl i důvod pro toleranci udržování protiprávního stavu, tj. pro ponechání vozidel v nezkolaudované či nepovolené stavbě. Lze tak konstatovat, že neformální ústní souhlas stavebního úřadu se záměrem žalobce uskladnit v nepovolené a nezkolaudované stavbě obytná vozidla nemohl představovat liberační důvod podle § 182 odst. 1 stavebního zákona

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že z hlediska odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu nemohl vytýkaný procesní postup stěžovatele atakovat základní zásady dokazování, jimiž bylo dané správní řízení ovládáno (zásada materiální pravdy a zásada vyšetřovací), a nemohl se tak odrazit na zákonnosti rozhodnutí stěžovatele, pokud jde o výrok o odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu, neboť skutečnost, která měla být zjištěna, nemůže mít za následek odlišné posouzení této otázky. Pokud krajský soud právě z tohoto důvodu rozhodnutí stěžovatele postupem dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zrušil, nemůže takový postup z hlediska zákona obstát.

Posuzovaná okolnost (existence souhlasu stavebního úřadu) sice nemůže mít vliv na existenci deliktní odpovědnosti žalobce, má však nezpochybnitelnou relevanci při rozhodování o sankci za tento delikt (§ 182 odst. 2 stavebního zákona jako jedno z hledisek, k nimž má být přihlédnuto, hovoří o *okolnostech, za nichž byl delikt spáchán*). Nelze ovšem přehlédnout, že jakkoli žalobce napadal rozhodnutí stěžovatele v celém rozsahu (tedy včetně té části, kde byl potvrzen výrok prvostupňového rozhodnutí o uložení sankce), veškerá jeho argumentace se upínala jen k otázce (ne)naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ustanovení § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Žalobce tedy v žalobě nezpochybňoval zákonnost uložené sankce (ve smyslu nesprávné aplikace hmotného práva), ani překročení mezí správního uvážení při hodnocení kritérií pro uložení sankce, vymezených ustanovením § 181 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ze strany stěžovatele či stavebního úřadu (tj. například to, že správní orgány při uložení konkrétní výše pokuty z těchto kritérií nevycházely, nebo že se nezabývaly dalšími skutečnostmi, které mohou mít na výši sankce vliv). Do okamžiku vydání napadeného rozsudku nebyl ze strany žalobce vznesen ani návrh, aby krajský soud od uložení sankce upustil nebo aby tuto sankci snížil v mezích dovolených stavebním zákonem (§ 65 odst. 3 s. ř. s.). Jelikož je řízení před krajským soudem ovládáno zásadou dispoziční [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], nebyl krajský soud povinen (ale ani oprávněn) zabývat se otázkou dodržení zákona při ukládání pokuty, či její možné nepřiměřenosti (byla-li uložena v intencích požadavků zákona - užití moderačního

oprávnění soudu). Jestliže tedy sporná existence souhlasu stavebního úřadu mohla mít vliv výlučně na zákonnost, či přiměřenost ukládané sankce, přičemž však tato otázka nebyla žalobou nikterak zpochybněna, a krajský soud se jí nemusel nutně zabývat ani z povahy věci (jde o výrok odvislý od výroku o vině), nemůže být ani z tohoto pohledu nedostatek při zjišťování skutkového stavu věci ve správním řízení vytýkaný krajským soudem důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že možnost dodatečně argumentačně rozšířit žalobu i na otázku zákonnosti ukládané pokuty je vázána na lhůtu k podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s., § 72 odst. 1 s. ř. s.); pokud by tedy žalobce v průběhu dalšího řízení před krajským soudem (po zrušení nyní napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení) tímto způsobem uplatnil další (nový) žalobní bod, jednalo by se o námitku uplatněnou opožděně a krajský soud by se jí věcně nemohl zabývat.

Na podkladě všech uvedených skutečností tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou; nezbylo mu tak, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu